

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὰ στὴν Ἑλλάδα 12 ὄρ. στὸ ὄσω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8, χρεὼν καὶ δὲ φύλλα. Γιὰ κάμμειαν καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμειαν καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἰσιστρῆσεται. Ὅσοι μὰς στέλλουν γράμμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτεσ ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διέψευσις κάμμειαν δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαισ ἀσ πᾶν σ' ἄλλαισ ἡμερησίαισ. Γραφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξεφύσκει κάμμειαν γὰ γράμμματα τους δὲν θὰ διαδάζωνται.

Ἀθήναι, 17 Ἰανουαρίου 1883

Ἄριθ. 140+138+51

Πανεπιστήμιον.

Μέρος τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μας ἀποδοκίμασαν μέ συλλαλήτηριον τὴν προδοσίαν τοῦ Τρικούπη γι' αὐτὸν τὸν κύριον Νικόλσων.

Οἱ φοιτηταὶ εἶναι 2,600 καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν μποροῦσαν οὔτε οἱ χίλιοι νὰ βρεθοῦν, ἀφοῦ τόσοι δὲν πατοῦν στὸ Πανεπιστήμιον, καὶ οὔτε ξέρουν τῆς σκάλας του, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἦτανε ἀσχημα νὰ διαβαζώτανε καθε μέρα κατάλογος σὲ ὄλαισ ἐν γένει τῆς σχολαίσ τῶν παραδόσεων.

Ὅπως δὴποτε τὸ Πανεπιστήμιον ἀποδοκίμασε τὴν ἀτιμωτικὴν πράξιν τοῦ Τρικούπη, ἕνας δὲ κάποιος κύριος, καὶ ἴθως Ποσαπέρνης, βρέθηκε νὰ διαψεύσῃ τῶν φοιτητῶν τὴν ἀποδοκίμασίαν ἕνας κοῦκος, ἀπέναντι σὲ τούτους.

Οἱ σημερινοὶ φοιτηταὶ, εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν εἶναι ἄνδρες ὡς καθὼς ἄλλοτε ὅποταν τὸ Πανεπιστήμιον μὲ πεντακόσους φοιτητάσ κλονοῦσε τὸν θρόνον τοῦ Ὁθωνα, οἱ σημερινοὶ φοιτηταὶ, εἶναι ἀμεριμνομένιδες, τὸ φλογερὸν κάμμειαν ἐσθῆστικησ, καὶ μὸλις τὸ προχθεσινὸν κούνημά του δείχνει πῶς ἀρχίζει νὰ ἀνάβῃ καὶ πάλιν.

Καὶ ποιδε εἶσαι σὺ ὁ ἕνας, κύριε, ὁ ὁποῖος τολμάσ νὰ ἀποδοκίμασῃς τούτους φοιτητάσ καὶ νὰ τούσ δώσῃς μάλιστὰ καὶ συμβουλὰσ ἐνῶ ἦσαι ἄξιος συμβουλῆσ, —εἰσ καὶ ἕνας νὰ μὴ τολμάσ νὰ διαψεύδῃς τούσ πολλούσ.

Φαίνεται, νέε, ὅτι τὴν ἱστορίαν τοῦ Πανεπιστημίου τί μέρος ἔπαιξε σὲ ὄλη τὴν συνταγματικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδασ, δὲν τὸ ξέρεισ, ἀεὶ διάδασέ τὴν πρῶτὰ καὶ ἔπειτὰ εὔγα νὰ μιλήσῃσ.

Ἄνδρες φοιτηταὶ.

Ὁ Λαὸσ τοῦ ὁποίου τέκνα εἶστε περιμένει ἀπὸ σᾶσ κάτι τι νὰ διαπράξῃτε ὡσ φτειασμένον πρᾶγμα, φτάνει μὴ ἀναφορὰσ πρὸσ τὴν βουλὴν ποῦ καὶ χίλιοι νὰ ἦστε ὑπογραμμένοι φτάνει, γιὰ νὰ μάθῃ γνώσι ὁ Μέντορας αὐτόσ ποῦ γράφει χτῆσ στὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς σαχλαμάρας του ἕνας ἀπέναντι ὄλου τοῦ Πανεπιστημίου.

Μαῖσ ὁ Λαὸσ ἔχομε πεποιθήσι τῆς βεβαιότητοσ, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανείσ φοιτητῆσ ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ὑπογράψῃ ἕνα ἔγγραφο ἀποδοκίμασιαισ ἐναντίον τοῦ Τρικούπη μας.

Τὰ Πανεπιστήμια, κύριε Ποσαπέρνης, εἶνε ἡ καρδιά καθε ἔθνοσ, καὶ ὅταν αὐτά δὲν κινῶνται δὲν ὑπάρχει καὶ ζωὴ σὲ ὄλο τὸ κράτοσ.

Ἀπάνω, Πανεπιστήμιον, γίνε κάμμειαν καὶ πάλιν, καὶ δεῖξε, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ ἄλλοτε πρέσβυσ τῆς Ἀμερικῆσ ποῦ ἦτανε ἐδῶ ὅτι εἶστε, ἀληθινὰ ὁ σφιγγὸσ τοῦ ἔθνοσ.

Σὺν θέλετε, σὺν δὲν θέλετε γνώσι ἐγὼ δὲν θὰ σᾶσ βάλλω, ἀφοῦ θέλει νὰ σᾶσ τὴν βάλλῃ ἕνας ἴσως Ποσαπέρνης συμφοιτητῆσ σᾶσ.

Ο

βουλευτῆσ μας Χοιδᾶσ καὶ ὁ βουλευτῆσ μας Πετροῖτσησ, ὅστε ρα ἀπὸ κάτι πειραχτικὰ λόγια ποῦ εἶπαν στὴ βουλὴν βγῆκαν, καθὼσ ξέρετε σὲ μονομαχίαν στὸ Πιληὸν Φάληρον καὶ . . . μπάμ ὁ ἕνας, μπουμ ὁ ἄλλοσ κάττω καὶ οἱ δύο ἦγουν τέξια στὰ ποδάρια χωρὶσ κἀνένας νὰ ἀγκυχτῆ.

Νὰ σᾶσ πῶ, τέτοιαισ μονομαχίαισ στὸν ἀέρα ποῦ παρασάχθηκαν ἀπὸ δῶ καὶ λίγα χρόνια στὴν Ἑλλάδα, μ' ἀρέσουν καὶ μένα νὰ τῆσ κἀνω, ἀλλὰ μὲ τρόπον ποῦ νὰ κάθωμαι κρυμμένοσ ἀπὸ πίσω ἀπὸ κἀνένα λιθάρι καὶ νὰ λέω στὸν ἀντίπαλό μου, πυροβόλα βρὲ, ἂν σοῦ βαστᾶ, καὶ ἔπειτὰ ἂν κἀνῃ τὴν ἀνοησίαν καὶ πυροβολῆσῃ νὰ βγῶ γὼ τότε ἀπὸ τὸ λιθάρι καὶ νὰ του πῶ—Ἄειντε ρέ, σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ.

Ἐγὼ θέλω στῆσ μονομαχίαισ νὰ σκοτόντωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ μένουν ζωντανοὶ, ὅστε νὰ μαρτυροῦν πῶσ εἶναι ψευτομονομάχοι.

Ἄν τολμῆσῃ καὶ μένα κἀνένας νὰ μὲ προσκαλέσῃ σὲ μονομαχίαν, γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Νικόλσων, θὰ τοῦ γυρέψω διορία, ὡσ ποῦ νὰ δῶ ποῖδ βαπόρι φεύγει νὰ μπαρκαριστῶ μὲ τὸ πρῶτο καὶ ἔπειτὰ νὰ τοῦ γράψω :

«Χαιρετίσματα πολλὰ πολλὰ καὶ ἐγὼ ἔφυγα καὶ ἀεὶ σκοτόσ σου μοναχόσ σου ἐπὶ ζωῆσ».

Τέλοσ

πάντων ἐγὼ ἐπιμένω, ὅτι αὐτόσ ὁ κύριος Νικόλσων πρέπει νὰ φύγῃ γιὰτὶ εἶνε ἕνας τσαναμπὲτ μπαστῆσ.

Ὡσ πρὸσ τὸν Τρικούπη μας τὸν διορθώνομε μονάχοι μας :—

Και ιδού ή πόλις των πορτών του ειδικού δικαστηρίου ανοίχεται είσι, και περιμένουν να χάψουν κανένα.

Φανταστής

τί φτώχεια που μάς δέρνει που φτάσανε όστε στους βασιλικούς χορούς και στους άλλους να μη βρίσκονται ούτε δέκα ντάμες, και αυτές με βερσέ ντυμένες.

Κι' αυτό λέγεται μία από τής εύτυχίας του Τρικούπη, ήγουν σας μία από τας έφτά πληγάς του Φαραώ.

Έφτασαν

και ή άπορη και εγώ κόντεφα να μη τής πάρω χαμπάρι, άν δεν έβλεπα πώς ήμαστε όλοι μασκαράδες, όπως μάς μασκάρει αυτός ο Νικόλαω.

Φυλακων το άνάγνωσμα.

Έκ του Μεντραπέ το άνάγνωσμα πρόσχετε. "Έχουν, είπαν και έγραψαν οι φυλακισμένοι να δουν στα μάτια τους δυό μήνες τον διευθυντή. (Ψέματτα, έρχεται αλλά σεις δεν τον βλέπετε, καλά δα να μη γυρέψετε να σας δίνη και το παρόν) και διοικούνται από ένα φύλακα μέρα νύχτα στραβό από το μεθύσι. (*Έτσι σας φαίνετε, έπειτα το φέρνει και το κρύο). Δυό μήνους έχουν λέει να τους δόσουν μισθό, ήγουν από τρεις δραχόν μήνα. (Και σ' αυτό άδικο έχετε, γιατί άφου δεν πληρώνονται ούτε οι υπάλληλοι ούτε οι στρατιώτες άρα σεις πρέπει να φορήσετε). Το κουβέρνο δίνει 100 δρ. το μήνα για πλουσιανά μάς, αλλά έμεις ψυριάσαμε. (Κι' αυτό δεν είναι σπουδαίο, άφου σας έτρωγε τόσο καιρό ή ψώρα και δεν μιλούσατε). Τους δίνουν, λένε, 300 δρ. την κουραμάνα την όκα με σκουλίκια και ποντικοκούραδα μέσα. (Κι' σ' αυτό άδικο, γιατί ή κουραμάνα όταν την βάζουν ζύμη μέσα είναι σωστή όκα και ψίνεται και φιδέρνει, ως προς τα ποντικοκούραδα, αυτά, κύριοι, δεν τα κάνει εκείνος που σας τρώει τα εκατό δράμμια σε κάθε όκα, αλλά οι ποντικοί, άς σας άμολύσουν λοιπόν δέω να πάτε να τους πιάσετε για να μην έχετε παράπονα). *Όσοι του δίνουν τραμπούκο τους μεταφέρνει στού Κόκλα και Γενηματά. (Δάθος έχετε, το κάνει για να σας άρραιώνη). Δεν αφήνουν κανένα συγγενή τους λένε, να τους πλησιάση. (Και αυτό

(4) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΔΡΣΑΚΕΙΟΝ

Με πήρε λοιπόν ο πατέρας τής μαυρούκας μου και με πήγε στο καφενείο των Παραφρονούντων, και όπερ σας λέγεται κολακτικώς των Εβ' φρονούντων, άπαράλλαχτα, όπως οι άρχαιοι από τον φόβο τους ώνόμασαν τή Μαύρη θάλασσα,—Εύξεινο πόντο, δηλαδή πέλαγος που υποδέχεται εύγενικά τους ξένους για να τους πνίγη, ως καθώς και τον φοβερό ώκεανό των ώνόμασαν Ειρηνικό, ένώ αυτός δεν συγχάζει ποτέ.

Και όλα αυτά τα έκαναν για να κολακέψουν με περιποιητικά ώνόματα θαλάσσης, όρη και ποταμούς.

*Α ναι, καλά και το θυμήθηκα, οι άρχαιοι λέει ναυτικοί άμα που τους έπιανε νύχτα, δεν ταξείδευαν ως που να ξεμείωση και να δουν που βρίσκονται, γιατί οι φουκαράδες ούτε χάρτες είχαν ούτε σέσουλες, αυτές, καλέ πώς τής λένε, εκείνα τέλος πάντων που έχουν μέσα στα καράβια και μοιάζουν σαν ρολόγια και δείχνουν τους καιρούς και τους τόπους.

*Η σέσουλα λοιπόν ή δική μου, ήγουν το μυαλό μου, μου έδειχνε πώς θα ήχα εκείνη την ήμέρα τον κακό μου τον καιρό, ήγουν τρικυμία.

Τέλος φτάσαμε στο καφενείο και καθίσαμε απόξω, οι άλλοι ύπαξιωματικοί καθισαν λίγο παρα πέρα μας και όλο έστριφαν τα μουστάκια και με άγριοκύτταζαν.

*Ο πατέρας τής μαυρούκας μου με κέρασε καφέ, αλλά που πήγαμε καφές κάτω, από τον φόβο μου και τή σαστιμάρα μου

για καλό τους γίνεται για να μη τους ένοχλούν). Τους έχουν, σαν σαρδέλαις παστομένες, 230 άνδρας και κοντεύουν να ψοφήσουν από την βρώμα και δυσωδία. (Και σ' αυτό άχάριστοι είστε, διότι το κάνει έξεπήτηδες να ζεστένεθε κοιμώμενοι ο ένας άπάνω στον άλλο).

Δεν έχομε σε κανένα να προσφύγωμε παρά σε σένα τον μόνο προστάτη παντός δυστυχισμένου.

Απόρ Παλαιόθρ. Εύχαριστώ παινιτιά και σας έχω στην καρδιά μου.

Φυλακας Κόκλα.

Τα άλλα σπουδαία παράπονα αυτών πάλι φυλακωμένων τ' άφίνομε δέω και γράφομε μονάχα πώς κ' αυτοί έχουν τρεις μήνους να πάρουν μιστό. (Αυτό γίνεται για το ίσοζύγιο, θα σας αφήσουν κακομοιρίδες να γίνεται στοκοφίσα), και ότι ένας Ποσαπέρνης εύγανε τον λάζο να σκοτώση μια μέρα δυό φιλησούχους φυλακωμένους και τον πρόλαβε ή φρουρά. (*Άμ τέτοια ζωή που περνάτε τι την θέλετε, καλλίτερα να σας σκοτώσουν, και σωθούν ή άμαρτίαι σας).

Εύπειθέστατοι δουλοί σας, (πήραμε άλλους), υπόδικοι και κατάδικοι του Κόκλα. Τώρα ένοιιά σας και έγινε και σας ή δουλειά σας.

Φυλακαί Σπίρτης.

Τ' αδέρφια Μαυροειδή και Ι. Κέραλος καταδικάστηκαν στά 1880 σε 5 χρονών φυλάκωσι και πρό έφτά μηνών άπαλλάχτηκαν διά βασιλικής χάρις. *Αλλά που νομίζετε πώς βρισκονται ;

Πάλι στη φυλακή πρό έφτά μηνών. Και γιατί; Διότι δεν έχουν να πληρώσουν τα δικαστικά έξοδά τους. Κι είναι πολλά; *Όχι. Μόνο 830 δραχ. ένώ όλη ή περιουσία τους δεν ανεβαίνει ούτε ίσα με 250 δρ. και την παραχώρησαν μάλιστα και στο δημόσιο, για να κινή το ίσοζύγιο, ένας δε απ' αυτούς τόκοψε από την άπελπισία του λάσπη. Τώρα του άλλου του λέει ο δημόσιος άρχάχτορας ότι, για να άφεθή, πρέπει να πληρώση 70 δρ. που έφαγε από τή μέρα που μεταφέρθηκε στα; πολιτικής φυλακας (Μά κατ' αυτό τον τρόπο ένας φτωχός που καταδικάζεται για ένα μήνα, μπορεί να κατανήση

άμα τον έφερε ζεστόν καφτόν τον ρούφηξα, εις τρόπον ώστε έμεινα από το ζωματίσμα με άνοιχτό το στόμα μια σπιθαμή. Φαίνεται πώς ο πατέρας τής μαυρούκας μου ήτανε ζυπνός άνθρωπος σαν άρχαίος τής μπερμπατουργιάς στρατιώτης και άπόμαχος μάλιστα.

*Άφου έστριψε το μούση του γιατί τα μουστάκια του ένεκα τριχοράγου τα είχε κουρμαμένα άρχισε την κουβέντα έτσι δά.

— Λοιπόν φίλτατέ μου, πώς ώνομάζεσαι ;

Και του άπαντιώ εγώ με τή ζωματισμένη γλώσσα.

— Γιάννης, καπετάνιε.

— Δεν είμαι καπετάνιος, αλλά ένας άπλοός άπόστρατος δεκανέας που δούλεφα το έθνος 15 χρόνια και με πέταξαν δέω με σύνταξι τέσσερις και 27 λεφτά το μήνα.

— Αυτό είναι ένα πολύ λυπηρόν και θα γράφω αύριο στής έφημερίδες, να γίνη λόγος, μπας και έρθη καμμιά διόρθωσις.

— *Όττε γράφεις ή και σε έφημερίδες; *Έσύ φιλαράκο μου ως καθώς παρατηρώ είσαι πολυτεχνίτης, γραμματυφλός στη Τράπεζα, έφημεριδογράφος, και τι άλλο κάνεις ;

— Τώρα γράφω ένα σπουδαίο βιβλίο να βγάνω, την Περιγραφή τής *Αθήνας.

— *Έτσι αί; *Όστε συ είσαι σπουδαίος νέος, διότι άφου ξέρεις όλα τα κατατόπια τής *Αθήνας θα πη πώς είσαι και τοριστής και σουλατσάδωρος. Και άφου θα περιγράψης την *Αθήνα ξέρεις που είναι και που βρίσκεται και το δικό μου το σπίτι ;

— Μα δεν θα γράφω μέσα για τα σπίτια του καθενός νοικοκύρι, αλλά μόνο για τους δρόμους.

— *Έτσι; Και λοιπόν σε ποιό δρόμο είναι το δικό μου το σπίτι ;

σε ισόβια φυλακή άμα που δεν έχει να πληρώση. Βρέ τί νόμοι άνομοι και παράνομοι είναι αυτοί, κύριε Τρικούπη; *Άλλ' ένοιιά σου και όταν θα περάσης και συ από το ειδικό και σε πάμε σε ειδική φυλακή, τότε ειδικώς μαθένεις το πως πληρώνουν και το πόσα πέρνεις).

Βελτίωσις φυλακων. Να μέσ' τον άμπακό σου, όπως μάς κατάντησε που κοντά σε σένα που τάχασεε μάς έκανες και κοντεύομε να τα χάσωμε και μείς. *Όξω τζαναμπέτ.

Φυλακαί Ρίου.

Αυτωνών πάλι δεν τους έδωσαν έπέτος, όπως ήτανε συνήθεια πάντοτες για τα Χριστούγεννα τή μια δραχμή για ρεγάλο και άπορουον φτωχοί άνθρωποι όπως είναι όλοι τί έγιναν αυτές ή δραχμαίς.

*Άπλουττάτη και σ' αυτό ή άπάντησις, άν σας έδιναν κύρ κύριοι φυλακωμένοι την δραχμή θα την τρώγατε και θα πήγαινε χαμένη, ένώ εκείνοι τώρα που τής έφαγαν τής έχουν φυλαγμέναις στη κοιλιά τους για να κάνουν ίσημέναις, κουράδες, με συμπάθειο, τής όποιαις θα βάνουν στη παλάντζα του Τρικούπη για να φέρη το ίσοζύγιο, το σκατένιο.

Και

έγραφε χθές ή Νέα *Εφημερίς, πώς ένας Ποσαπέρνης σπουδαίο μούτσουνο του κουβέρνου άνωτερός υπάλληλος, πώς έλεγε στο καφενείο του Γιαννοπούλου, ότι το ζήτημα των υσενδριάσεων τής βουλής έξαρτάται και κρέμεται από δέκα χιλιάδες μόνο δραχμαίς !!!

*Υψιστε Θεέ! Μά τόσο φτεινά πουλούνται ή Ποσαπέρνιδες βουλευταί.

Βρέ άνθρωποι πολύ φτεινά πουλιέστε, για κάνετε και λίγο πίζα, λίγο άβάντσα πίζια μπορεί ν' αυξήση το κολόκουρο, ποιός ξέρει άν σας φέξη ή κακή σας μέρα. *Αθλιοι.

Ο

Κώστας Καρχαεωργίου ο άποίητος ποιητής από την Πάτρα

— Μα να σας πω, δεν έχω την τιμή να το ξέρω, διότι που να βρη τινάς σε τόσαις χιλιάδες σπίτια που κατοικά κάθε ένας.

— *Ας ήναι, έχεις λίγο δικαιο, έμένα το ελάχιστον με γνωρίζετε ;

— *Όχι, δεν έχω την τιμή.

— Ούτε γώ, και χαίρω που γνωρίζομαστε άγνωρίστοι δια να παραγνωριστούμε.

— *Έχω εύχαρίστητι.

— Αυτό θα το ιδούμε, άν εύχαρίστησι ή δυσάρεσκεια έχης. Και άφου δεν γνωρίζεις έμένα, δεν μου λές πώς έλαβες την τιμή και γνώρισες την κόρη μου ;

— Ποιά κόρη σου ; *Εγώ δεν γνωρίζω καμμιά κόρη σου.

— Να εκείνη με την όποια μιλούσες την ώρα που σε τσάκωσα.

— Και που είξερα εγώ πώς ήτανε θυγάτηρ τής κόρης.

— Βρέ ποιή θυγάτηρ τής κόρης μου ; *Εγώ σου λέω πώς είναι κορίτσι μου.

— *Ω έχω εύχαρίστησι.

— Και εγώ δυσάρεσκεια.

— Μα σας επαναλαβαίνω, κύρ καπετάνιε, πώς δεν ήξερα πώς ήτανε κόρη σου.

— Αί και άν δεν ήτανε δική μου δεν θα ήτανε κανενός άλλου; Δεν πιστεύω να ξεφτρώνουν τα κορίτσα μονάχα τους σαν μανιτάρια από τή γη. Και άφου ως καθως είπες δεν είχες την τιμή να γνωρίζης έμένα, πώς είχες την τιμή σε ρωτά και πάλι να γνωρίζης το κορίτσι μου. Βρέ γαϊδάρα, έσύ ακόμα είσαι άμυσταχο μωρό και μου θέλεις άργολαβία.

Τι νομίζεις βρέ πώς είνε του κόσμου τα κορίτσα στη διάθεση του κάθε ένούς; *Ηθελα τώρα να σηκώσω το χέρι μου να σε χαστουκιάρω, αλλά δεν θέλω να το μαγκώσω στα

εύγανε πάλι ένα ποίημα μα αυτό άλλοιώτικο που είναι περι δια κροπής πλιά, όχι να το διαβάση τινάς αλλά και να το πιάση στο χέρι του.

Αυτή την φορά κύρ Κώστα έαζες, έαζες, και κύτταζε να μη σου συμβη έσένα εκείνο που λές τελευταίο στους στίχους σου ότι δηλαδή :

*Όποιος άπηδάει πολλά
Κάποτε θα του μπη καλά.

Και χαιρετίσματα πολλά πολλά, ήγουν σου στού Καρμπολά που δεν ύπάρχει πλέον και έτσι μένεις δέω. Σούρθε χάρη βλέπεις και σένα με το να μην έχωμε φυλακή που να σε βάνωμε. *Αν καλά ή Κέρκυρα σας είναι κοντά.

Σμύρνη

*Ο Α. *Αργυράκης στη Σμύρνη κάνει λέει έργολαβία στο Φραγκομαχαλά, και τα λοιπά, τα όποια είναι ξεράσματα και άλλοτε να μη γράφετε απ' αυτά.

***Απ' τή Πρέβεζα**

μάς γράφουν πάλι, ότι ο κόμης *Ηλίας Στροίν, ίταλός το επάγγελμα, ένυμφεύθηκε την άξιότιμη Μαρίκα Κονεμίνου βέη, δις φορές, ήγουν άλά ελληνικά και άλά φραντσέζικα, τούθ' όπερ τους έφερε την Πρέβεζα άνω κάτω για το προτοφανή αυτό πράγμα.

Μάθετε, αγαπητοί μας Πρεβεζώτες, ότι αυτό το πράγμα δεν είναι πρωτοφανή και έτσι γίνονται οι γάμοι σε όλον τον κόσμο, όταν ήνε άλληλορωμνοφραντσέζικαι, να παντρεύονται δις τής ήμερής, ρωμαίικα και φράγκικα.

Να πάψετε παρακαλούμε αυταίς τής προλήψεις, αλλά για να δούμε και ένα άλλο, μπας έσύ που μάς γράφεις αυτά ήσαι κανέναν χηλοπήτας; *Έτσι φαίνεσαι.

***Ο κύρ**

Φάφαλης καταδικάστηκε προχτές από το Πλημμελειοδικείο

μουτρά σου. Και εκείνοι οι άλλοι που έφυγαν πώς ώνομάζονται ;

— Πλατύσταμνος, Κουρούπης, και Κουκουδάγιας που έφυγε.

— *Όττε εσεις κοντεύετε να κάνετε σύνταγμα. Βρέ βρωμόπαιδα, τί σας χρεωστούμε μείς, να στέλνωμε τα κορίτσα στο σχολείο και να πηγαίνετε σεις να τα διαφθείρετε; *Έμεις, βρέ ψωμοζήτομε, για να τα σπουδάσωμε και σεις μάς έρχεσθε να διαφθείρετε το αίμα τής καρδιάς μας; *Άκουσε, παιδί μου, δεν θέλω να σε δειρώ γιατί σε βλέπω να ήσαι ένα κουτό παιδί, τώρα θα σε πάω στην άστυνομία και θα φροντίσω να βρω και τους άλλους συντρόφους για να μάθουν κι αυτοί γνώσι.

— *Άρεντικό σε παρακαλώ, άρπάσε με σήμερα γιατί έχω μάθημα και αύριο πάμε.

— *Α είσαι μαθητής; Και σε ποιό σχολείο ;

— Στού Σουρμελή.

— *Εμπρός λοιπόν. Σήκω να πάω να σε παραδώτω εκεί και να του πω τα καθέκαστα.

*Αμα άκουσα πώς θα με πήγαινε στού Σουρμελή, πάγωσα όλος. *Ο Σουρμελής δεν έπαιζε τότε ήτανε διευθυντής που ήξευε πώς να του βαστάζουν σέβας οι μαθηταί. Μόλις και παρουσιαζότανε και όλοι τρέμαμε σαν τα ποντίκια που τα πιάνει ο γάτος. *Αλοιώτικος άνθρωπος, έχει ένα παρουσιαστικό που σου επιβάλλει σέβας. Δεν είνε όμως και άγριάνθρωπος, είνε άρκαντάσης, ο όποιος όταν ήναι στα κέρια του νομίζει πώς όλα τα παιδιά είνε παιδιά του, και όταν πάλι στα μπουρίνια του γινότανε θηρία.

Σηκωθήκαμε λοιπόν να με πήη στο σχολείο και έκανε νεύμα στους ύπαξιωματικούς να μην έρθουν κατόπιν μας.

*Εγώ πήγα να ως πρόβατον επί σφαγήν. Μεθούριο σας λέγω τί έπαθα.

για εξύβρισι εις τριών μηνών φυλάκωσι ερήμην και 65 χιλιάδες δραχμαίς πολιτική αποζημίωσι.

Κύριε ημών Ίησού Χριστέ. Δέν του έβαζε το σεβαστό δικαστήριο ένα μελεούνη για να γίνη το ίσοζύγιο;

Τι είναι αυτό; Παίζουμε, αδερφοί δικασταί με την ύπαρξη του άλλου; Και πού της βρήκε αυτός της 65 χιλιάδες δρ. που εγώ άμφισβάλω άν από τον καιρό που γεννήθηκε ως τώρα έχη καμωμέναις 65 χιλιάδες κουράδες, για να της πάρη ο άντιδικός του. Τι είναι αυτά;

Ήθηκή στους χορούς.

Απ' την Πόλι

και κατά λεξι όπως τας περιδιαλαμβάνει το γράμμα της επιτολής.

Έδω στο καπνοεργοστάσιο της ρεζίλενας του καπνού έχομε ένα γιατρό Χάιμπορ, ο οποίος θεραπεύει τους άρρώστους εργάτας χωρίς επίσκεψη άν και οι δυστυχείς έμεις εργάταις πληρώνομε τρεις χιλιάδες γρόσα τον μήνα γι' αυτόν τον γιατρό. (Σάν πολλά δέν σάς φαίνονται, βρέ παιδιά); Και χωρίς να πιάση το χέρι των άρρώστων τους βλέπει από μακριά και τους διατάζει κορδιαλάκια και κεινοί μας τά καταπίνομε.

Σημ. Παλιγοθρ. Αυτός, κύριοι φαίνεται να ηναι κίνενας πολύ σπουδαίης γιατρος, θα ηναι κίνενας καρδιογνώστης, δέν μᾶς τον βάζετε μέσα σε κίνενα τσουβάλι να μᾶς τον στείλετε δὲ πεσκέσι, να τον στείλωμε στο Κατάκωλο που χάλασεδ μᾶ-

Βουλή — Μορέ, σε έκανε μασκαρά ο Νικόλεων Πετρολάιος — Σόπα, πουλημένη.

λος και θέλομε ένα μελιούνη για να ξαναφτιαστού, από το καλό φτιασίμο που είχε να τόν φουντάρουν εκεί να κάρη η θάλασσα μπουλάτσα, ώστε να μη χαλά ο μῶλος πλέον και εις το εξής.

Μά άν τον στείλετε να μη μᾶς τον στείλετε σαν λαθρεμπόριο καπνού που κάνετε, να μᾶς τον στείλετε μέσα σε κάμμιά βούτα.

Οί ποσαπέρινες βρίσκουν την πόρτα του τριμείου τοῦχο.

Άπό

αύριο αρχίζουν η έγγραφαις της μετοχαις του σιδηρόδρομου της Πελοποννήσου, ο όποιος κοντεύει να τελειώση και ως το Άργος.

Είπαμε ότι όσοι έχετε περισσευόμενα λεπτά δέν μπορείτε να τά διαθέσετε καλλίτερα, σιγουρώτερα, με τον έγκυημένο σύγουρο τόκο τους άφίνοντες πλέον ότι συνδράμετε και το πρώτο μεγάλο έθνικό έργο της πατρίδας μας.

Τώρα ίσως άπορείτε, πῶς διάβολο ενδιαφέρομαι τόσο πολύ γι' αυτόν τον σιδηρόδρομο. Πρώτο γιατί με πήγε άνευλα

Πιάσχει από τύφο

στο πανηγύρι του Ρέντη και δεύτερο διότι μούταξαν πῶς θα μου δόσουν για τον κόπο της σύσταίς μου 150 δρ. από της όποιαίς έχω να λαμβάνω ίσως μόνο το μηδενικό.

Τέλος πάντων αγοράσετε, διότι όσοι δέν αγοράσετε θα μετανόησετε, γιατί έπειτα θα της κρατήσουν ολαις η τράπεζαις και θα κλαίτε.

Εχάθηκαν

από την πλατέα του Συντάγματος ως το ύπουργείον των Έσωτερικών τά έγγραφα του άγώνου του Μάλλιου, όποιος τᾶ βρήκε, έπειδή του είναι άχρηστα, ᾶς τᾶ φερη εις το Τυπογραφείον του κ. Τρίμη, που είναι στους άγιους Θεοδώρους, και θα έχη την ευχή του Χριστού και της Παναγίας.

Τρέξατε

εις τη φτεινία, έκει κοντά εις το σπίτι μου και παραπλεύρως από το σπίτι του προην δημάρχου Π. Κυριακού εις το γωνιαίον μαγαζι, άποθήκη γυαλισών και λαμπών των αδελφών Φύτιζα. Έχουνε δε, και λάδι της Κηθηςιάς διά σαλάτα, για φαγι και για ότι άλλο είναι γλυκό σαν το μέλι καθαρό σαν τον ήλιο, πρέξετε πριν το σώσουν. Έχουν φέρει και κάτι λάμπες μεγάλαις ίσα με το μπόι μου των 120 κεριών φως, όπου φωτᾶνε σαν ήμέρα και της δίνουνε σε μεγάλη φτεινία για πηγαίνεται να της δητε και με τᾶ μάτια σας να πιστέψετε.